

ADAM
NEVILL

TRAGEDIA

Adam Nevill

ZTRACENÁ

Copyright © Adam Nevill 2015

LOST GIRL

First published 2015 by Macmillan, an imprint
of Pan Macmillan, a division of Macmillan
Publishers International Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Filip Samec, 2016

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2016

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7585-308-0 (pdf)

Adam Nevill

ZTRACENÁ

Přeložil: Filip Samec

*Věnováno Gill, Bernardovi a Liz.
A památce Grahama Joyce a Michela Parryho*

„Muži musí vytrvati,
Svůj odchod prožítí, stejně jako ve svém příchodu na svět obstáli.“

William Shakespeare,
Král Lear

JEDNA

Naposledy viděl svou dceru na zahradě před domem. Bylo to před dvěma roky.

Otec si v hlavě přehrával to horké odpoledne tolikrát, že to nemohl ani spočítat. V prvních šesti měsících po únosu to bylo nejméně tisíckrát. Otec měl podezření, že jeho žena Miranda si to odpoledne v mysli promítá ještě víc než on, a každým okamžikem se tak stále více vzdaluje světu. Do tohoto dne věřil, že stále stojí v zahradě před jejich starým domem s tváří bezkrevnou úlekem.

Opět si přehrával roztřesený záznam své vzpomínky – v první chvíli oslepený sluncem, potom příliš temný, celý zaznamenaný během nejhoršího dne, jaký si kdokoli dokáže představit. Hledal v něm náznaky napovídající, co se stane. Potom si představil, co mohlo být jinak a jaký by byl výsledek. A pak si to ve smyčkách přehrával znovu a znovu, aby se potrestal. Ve svém lpění na světlejších místech svých vzpomínek a svých útocích na nejasné a nečitelné části těch přelomových minut vždy téměř ihned zjistil, že do těch vzpomínek začal přidávat drobné změny. Čím více se snažil vybavit si tu situaci zcela jasně, tím větší bylo pokušení vyobrazit se v ní jako rychle jednajícím rozhodným muž, jak dělá to, co tehdy neudělal. Originální scénář ale zůstal i konečnou verzí dějství a nikdy ho nebude moci přepsat, ať se bude snažit jakkoli.

Zahrada před domem byla stupňovitá. To místo viděl poprvé, když se ženou hledali dům. Připomínalo mu to pyramidu v džungli nebo úbočí kopce rozvrstvené do teras starodávnými farmáři. Během těch dvou let, kdy tam žili, a které často trávil pracovně mimo domov, jeho žena ten svah pečlivě obhospodařovala, stupeň po stupni. Kukuřice a brambory, cukety, dýně, tykve a kapusta rostly na jejich přední zahradě. Na dlouhé rovinaté zahradě za jejich domem byla týpí z bambusových tyček, která tvořila

oporu pro fazole, a paňíky, jejichž igelitové plochy vypadaly jako louže, se rozprostíraly až k zadnímu plotu. Zadní zahrada poskytovala všechny plody, které by si mohli jen přát.

Otec svou rodinu přestěhoval z Birminghamu na pobřeží, když nové přílivové zábrany nebyly stále hotové a Temže se nepřestávala každou chvílí vylévat ze břehů. To způsobilo, že desítky tisíc, později stovky tisíc a nakonec milióny lidí opustily Londýn a odešly na jiné místo, na území ve vnitrozemí rozprostřené na druhohorním vápenci, kde nehrozily záplavy a bylo dost vysoko na to, aby čnělo nad mořem, které se může jednoho dne po celém světě zvednout o devadesát stop i víc. Nějakou hroživou ironií se exodus z jihovýchodu vydal směrem k místu, kde začala průmyslová revoluce se svou závislostí na spalování uhlí. Spolu s masami lidí se přemísťovaly i banky, obchodní společnosti a většina ústřední vlády, všichni dezorientovaní, ale přizpůsobiví: trvalý proud kolonizátorů ustupujících před stoupající vodou a pouliční nepokoje byly pro policii příliš. Evakuace vytlačila ceny domů podél ústupové trasy, Londýn musel vrátit zemi peníze, které v sobě soustředil.

Během velké migrace otec prodal svůj dům na jihu Birminghamu, nedaleko poslední dobré školy ve městě, za cenu mnohem vyšší, než si se ženou v době jeho nákupu dokázali představit. Byli jedněmi z mála, kteří zpočátku vydělali, dříve než světový trh potravin zkolaboval a dovoz se zpomaloval, až se úplně zastavil a zbyl už jen pro podvodníky a boháče. Když se veškerá orná půda mezi městy změnila v pole geneticky modifikovaných, suchu odolných plodin, přestaly se takřka stavět nové domy. Každé pole, kde se pásly ovce a dobytek, každý městský park, fotbalové hřiště, pruh trávy, okraje silnic – každý kousíček zeleně – byl oset novými plodinami, zatímco maso a ryby zmizely z pultů obchodů.

Otec, jeho žena a jejich dítě se přestěhovali k pobřeží, ale nebylo to místo, které bude zalito stoupajícími mořskými vlnami. Našli si místo, kde sotva někdo chtěl žít. Nebyla tam práce a bylo to ještě před příchodem pozdějších vln uprchlíků. Otec přestěhoval svou rodinu do domu, který stál na jednom z torquayských

kopců. Mělo vyhlídku a velkou zahradu pro pěstování jídla. V Devonu každý pěstoval zeleninu a stával se z nutnosti vegetariánem již celé desetiletí.

Dům na kopci skýtal pocit bezpečí v době, která se stávala stále horší a byla bez vyhlídky na zlepšení. Dům byl chráněný stromy, ale vzdušný a plný světla, ovívaný mořským vánkem a dostatečně daleko od hučící protivné dopravy a celkové nestability města, které nechali za sebou. Mysleli si, že to je to nejlepší místo pro výchovu jejich jediného dítěte, které chtěli opatrovat a cele se mu věnovat.

Otec byl v místnosti v patře, ve své domácí kanceláři. Psal zprávy, které se netýkaly práce a byly adresované jedné ženě, byly to vzkazy, které by ženatý muž nikdy neměl psát. Skrz otevřené okno k němu pronikal zvuk vzdálené dopravy: většinou místní auta promísená s častým skřípěním nákladních aut převážejících obilí z obilnice Východního Devonu a rozsáhlé, dříve chráněné, ale teď už zemědělské oblasti Dartmoor.

Slyšel svou dceru pod oknem, jak komentuje činnost své matky. To ho vždy přivedlo k úsměvu. Krátce ji pozoroval, jak vleče malý plastový kyblík naplněný novými bramborami z místa na místo, rychle a cíleně. Nato si znovu sedl ke svému stolu.

Jeho dcera byla na třetí ze čtyř úrovní zahrady, její matka byla na čtvrté, blíž k domu. Dcera byla v polovině cesty mezi domem a silnicí.

Otec slyšel svoji ženu vejít do domu. Prošla francouzským oknem, které se otvíralo na zahradu z obýváku. Od pozdního jara do začátku podzimu většinou jedli na terase před oknem a dlážděná plocha se stala jejich venkovní jídelnou.

Když jeho manželka vstoupila do domu, zavolala na otce: „Je dole v záhonech kořenové zeleniny. Nosí brambory do vesmírné lodě pro Nanny.“ Otec se zasmál, ale musel si přiznat, že i když sdělení své ženy zaregistroval, jeho myšlenky se to odpoledne zaobíraly jinými věcmi, a to možností budoucího fyzického kontaktu s tělem jiné ženy na konferenci o hospodaření s potravinami konající se příští měsíc. Věděl, že jeho žena ho pověřuje

dávat oknem pozor na dceru. A to měl v plánu, jen až dokončí záležitost, kterou byl tak zaujat. Až dopíše vzkaz podle svých představ – dráždivě, ale nezávazně.

Jeho žena přinášela pokojem dva kbelíky naplněné šalotkami a okurkami. Pokračovala chodbou a do kuchyně. Položila kbelíky na zem před dřez. Následně vysypala okurky do cedníku a vložila je do dřezu. Otcovi se zdálo, že si vybavuje zvuk silně tekoucí vody, než se proud zeslabil. Byl nedostatek vody, jak bylo to léto obvyklé. Valnou část vody zadržované v nádržích od záplav předchozí zimy bylo potřeba na zavlažování polí. Nejvíce vody však potřebovaly chladicí systémy nových elektráren, a tak to bude i do budoucna.

Zatímco tekla voda, otec slyšel svou dceru, jak říká: „Maminko.“ V jejím hlase nebyla žádná známka obavy.

Otec byl blízko zakončení poslední věty a rychle psal, aby se mohl podívat ven a zjistit, co jeho dcera chce. Ta znovu zavolala ze zahrady před domem mírně vyšším hlasem. Dole v kuchyni stále tekla voda. Manželka jejich dceru neslyšela.

Venku jeho dcera opět promluvila. Otec ji slyšel říkat: „Co to je?“ Myslel si, že mluví na své hračky. Znovu už nepromluvila. Ale otec slyšel zachrastění plastu. To byl kyblík jeho dcery spadlý na suchou zem.

Uplynulo několik dalších okamžiků.

Jeho žena zavřela kuchyňský kohoutek. Otec zaslechl cinkající zvuk plechové branky na kraji jejich pozemku. Branka stála na konci betonové cestičky, která vedla podél jedné strany domu a pak dolů po svahu k silnici.

Když otec uslyšel cinknutí, rychle odstrčil židli od stolu a přestal se zabývat dopisováním. Vstal a odešel k oknu.

I přesto, že byl vždycky v souvislosti s dopravou u jejich domu paranoidní, jeho dcera se bez doprovodu nikdy nevypravila až na kraj jejich přední zahrady. I kdyby se rozhodla vydat na průzkum tak daleko, nebyla by schopná odstranit závoru na brance.

Myslel si, že kovové cinknutí způsobilo to, že se nějaký návštěvník pokusil branku otevřít, pravděpodobně podomní obchodník nebo kazatel. Ale neslyšel příznačné skřípění těžkého

nahnutého kovového rámu přes první desku dláždění přední cestičky. Jenom ti, kteří znali jejich branku, věděli, že ji musí nejprve nadzvednout, a teprve poté zatlačit a otevřít nebo zatáhnout a zavřít.

Otec se podíval z okna na přední zahradu. Nemohl spatřit svoji dceru na třetí úrovni zahrady, ani na čtvrté, která byla blíže k domu, ani na vzdálenější druhé, která kdysi byla zatravněná. První úroveň byla zaplněná stromy, které nechali stát, aby jim skýtaly soukromí tím, že ohrazovaly pozemek od silnice.

Do zorného pole mu vstoupila jeho žena a šla přes terasu, nonšalantně a uvolněně. Měla na sobě zelené gumové rukavice, džínové kraťasy, jedno z jeho triček a běžecké boty. Otec mohl vidět špičku její hlavy a chystal se jí říct, *nevidím ji*, ale neřekl.

Jeho žena se rychle rozhlédla kolem, pak za sebe a do domu. Pevným hlasem zavolala jméno dcery a klidně odešla zpátky dovnitř.

Otec myslel na stromy na spodku zahrady a přemýšlel, jestli se jeho dcerka neschovává. Hrál s ní na schovávanou většinu dní, kdy byl doma, a v podrostu měla dvě místa, kde se schovávala, opřená o kmen a s rukama na očích věřila, že je neviditelná. Ale otec nemohl mezi tmavou zelení stromů zahlédnout její růžové šortky nebo červenou košili. Koruny byly dost husté na to, aby zakryly střechu garáže. Když očima prohledával stromy, postřehl slabý zvuk motoru auta, jak daleko dole běží naprázdno. Slyšel bouchnutí dveří a po něm následoval dál stejný zvuk.

Jeho žena vyšla z domu rychleji, než do něj vešla a nehnutě stála. Její postoj přenesl okamžitě na otce rozrušení, které ho bodlo do žaludku. Rychle vyrazila po terase k zeleninovým záhonům a pak na druhou úroveň zahrady, kde se podívala na kyblík. Na tomto místě se znovu otočila k domu a zaznamenala v okně otcovu tvář. Na chvíli Miranda vypadala upokojeň, očividně si myslela, že otec jejich malou holčičku pozoroval celou dobu, kterou strávila uvnitř domu se zeleninou, a tak ví, kde jejich dcera je.

Musela ale vidět něco v otcových očích, protože její obličej se změnil na výraz, který mívala v ten okamžik, kdy jejich dcera

ztratila rovnováhu a ona ji nemohla zachytit. Jeho žena obrátila svou pozornost znovu k zahradě a zavolala opět jméno dcery. Následovalo krátké, ale hrozné ticho. Podívala se nahoru k oknu otcovy místnosti a řekla: „Kde je?“

Jako v hrozivé odpovědi zavyl motor auta a oba slyšeli pneumatiky, jak se přehouply přes obrubník před jejich domem. Otec se cítil, jako kdyby stál ve výtahu, který náhle začal padat.

Ne, ne, ne, ne, opakoval si zdánlivě veselým hlasem, ne nahlas, ale ve své hlavě, když běžel z pokoje a dolů po schodišti a skrz chodbu, obývací až na terasu. V tu dobu už byla jeho žena mezi stromy na první úrovni zahrady, opakovaně volala jméno dcery napjatým hlasem.

Otec běžel dolů po cestě, doskákal po schodech až dolů a viděl branku pootevřenou. Připadalo mu, že všechen vzduch v jeho hrudi se natlačil do hořejšku jeho plic. Jeho mysl si během méně než vteřiny přehrála každý jasně žlutý plakát o bezpečnosti provozu, který kdy ve svém životě viděl. Ale neslyšel žádný hluk dopravy, takže pokud jeho dcera byla na silnici, nehrozilo jí žádné nebezpečí od projíždějících aut.

Vzpomněl si na poslední slova své dcery: „*Co je to?*“

A to byl první okamžik, kdy pojal podezření, že mohla být nějakým cizím člověkem unesena. Když tato myšlenka vstoupila do jeho představ, jeho mysl se hrozivě zamotala a zakymácela, jako kdyby právě slezl z jednoho z malých kolotočů na místním hřišti pro děti. Ztratil rovnováhu a uchopil branku vší silou.

Zadržel dech a vstoupil do vozovky. Jeho nohy se klepaly a cítil se jak po otřesu mozku. Ulice se najednou zdála světlejší, ale vzduch byl studenější, než když běžel skrz zahradu.

Jeho žena od stromořadí zavolala jeho jméno. Její hlas prozrazoval, že je na pokraji slz, přidala dvě slova: „Není tu.“

Na konci cesty, která spojovala nemocnici a hlavní silnici, a kterou používal, aby se dostal na dálnici a do práce, viděl asi devadesát metrů daleko tři vozidla: bílé auto zahýbající do jejich ulice, červené auto čekající na křižovatce, aby mohlo odbočit doleva, a které se právě rozjíždělo; za červeným autem bylo černé,

plně elektrické SUV. Brzdová světla na zádi černého vozidla zableskla jako dvě třešně ve slunečním svitu.

Povrch cesty se leskl. Nebyli tu žádní chodci.

Otec se vydal směrem ke konci cesty. Neběžel, protože část jeho já se zoufale snažila odvrhnout jakoukoli možnost, že byla ze zahrady unesena. Od jejího narození trpěl neustálou morbidní úzkostí o její bezpečnost, ale co cítil právě v tu chvíli, posilovalo instinktivní děs do takové míry, že mu praskalo v uších a jeho vnitřní orgány ztuhly tak, že nemohl ani dýchat.

„Není v zahradě.“ Jeho žena sešla dolů po schodech na ulici. Nevšiml si, jak sestupuje po zahradě dolů, stále se nevěřícně koukal na sousední pozemky, na jejich straně silnice i na té druhé, a snažil se silou vůle vrátit svoji dceru zpět.

Na křižovatce ve tvaru písmene T stále čekalo černé auto, až se bude moct zařadit do provozu. Otec ve svojí hrudi našel hlas a zvolal jméno své dcery.

Za sebou, o něco výš než stál, uslyšel znovu manželku. Vrátila se do zahrady. Její hlas byl stále ječivější, zatímco volala jméno jejich dcery do klidného, vlhkého vzduchu.

Černé auto na konci ulice nejevilo žádné známky spěchu. Ze vzdálenosti sedmdesáti metrů nemohl otec rozluštit espézetku automobilu. Jeho nohy mu připadaly staré a nepoužitelné, ale jeho běh se záhy změnil ve sprint a začal brečet s obdobnou silou, jako brečelo jeho právě ztracené dítě, když bylo vyděšené.

Černé auto zabočilo na hlavní silnici doleva a zmizelo z dohledu.

DVA

Růžové pantoflíčky dlouhé sotva jako jeho ukazováček, horní vzor tvořený myšími obličejíčky, jejichž fousky její ručka už dávno vytrhala.

Otec si otřel pot z rukou o prostěradlo a pantoflíčky položil na matraci. Z růžového batohu vyndal další věc: košili tak malou, že její rozměry ho na okamžik dojaly snad více než vzpomínka na to, jak ji mívala *ona* na sobě. Někdy tu košili vyndal, tiskl si ji k obličejí a věřil, že stále může zachytit stopy jedinečné vůně svého dítěte – slad smíchaný s mýdlem.

Košile byla žlutá a byl na ní vepředu vytištěný medvěd se zmrzlinou. Jeho dcera ji měla na sobě na jeho oblíbené fotografii, která vždy spočívala na nočním stolku ve všech těch malých pokojích, které si pronajímal. Teď se nacházel v další takové místnosti.

Na tom snímku byla zachycená ve svých třech letech. Stála v jejich zahradě mezi listy dýní, které vedle ní vypadaly jako deštníky a zakrývaly její nohy v zeleninovém záhonu. Obraz byl tak jasný, že barvy vypadaly vybledlé. V úsměvu ukázala malé hranaté zoubky a sluneční svit z jejích havraních vlasů vytvořil lesklou korunu. Její modré oči, kryté před jasnou září, byly jako dva tmavé drahokamy a leskly se radostí.

Z růžového batohu vyndal jako další Hadrovou kočku. Tuto měkkou hračku dostala od otcova bratra žijícího na Novém Zélandu. Když se Hadrová kočka ztratila, otec a jeho manželka vždycky panikařili. Jednou v noci přešel plot a hledal Hadrovou kočku v parku, protože byl přesvědčený, že jeho malá holčička ten den upustila hračku z kárky a on si toho nevšiml. Když šel ve stopách odpolední procházky, pohyboval se mezi řadami prosa pokrývajících dvě čtvereční míle na místě bývalých west-midlandských zelených ploch. Řady obilniny vypadaly jako fa-langy dávných armád, každý voják si nesl své kopí. S baterkou

v ruce při hledání hadrové hračky prošel mílový pozemek. Jeho oči byly tak upřené na okraj sluncem spečené asfaltové cesty, až bolely. Hračka byla nenahraditelná; jeho žena už dříve prošla internetové obchody a zjistila, že k dostání je spousta typů koček, ale žádné Hadrové kočky. Jeho dcera by se nikdy nenechala oklamat náhražkou.

Otec nenašel Hadrovou kočku a ani nemohl, protože hračka byla mezitím na místě, kam ji jeho dcera „umístila“ a zapomněla na ni. Zatímco její otec hledal hračku v temnotě způsobené výpadkem proudu, Hadrová kočka byla doma v bezpečí kuchyňské skříňky, kde také byla celou dobu, kterou malá dívka strávila pláčem nad její ztrátou.

O nějaký čas později přestala dívka sahat po Hadrové kočce. Žirafa a dlouhonohá žába se staly jejími novými a neustálými společníci. Když však otec usoudil, že už je bezpečné uložit Hadrovou kočku do garáže, přízeň holčičky se k ní vrátila a stala se zase středem jejího hračkového královského dvora. Otec si často zkoušel představit tvář své dcery ve chvíli, kdy by se s Hadrovou kočkou znovu shledala.

Staral se víc o vzpomínku na ni než sám o sebe a její věci uchovával v bezpečí a tak blízko, aby ho nic víc od ní nemohlo opustit. Ale když se jeho mysl obrátila k množství lidí, které se teď mačkalo na tomto ostrově, dokázal pochopit, proč jeho rodina nikdy nebyla pro policii prioritou. Když uvážil miliony uprchlíků, kterých denně přibývalo a jejichž pohyb byl jako gigantická mořská obluda plná barev a unavených obličejů, bylo mu jasné, že odpovědné orgány nikdy neměly čas hledat jednu čtyřletou dívku. A vždy, když sledoval zpravodajství, chápal, proč tak málo pohřešovaných bylo někdy nalezeno – protože velmi málo lidí po nich pátralo.

Nouzová vláda tvrdila, že obyvatel je stále devadesát milionů. Jiní tvrdili, že populace Britských ostrovů má už blíže ke sto dvaceti milionům. V každém případě byli on a jeho žena mezi miliony ztraceni. Když tuto skutečnost po prvním roce od dceřina únosu přijal, zdrceně si v tichosti sedl. Jeho manželka si lehla a nikdy už se znovu skutečně nepostavila na nohy.

V prvním roce se ženou uskutečnili stovky telefonátů a rozeslali tisíce emailů všem možným lidem a oddělením. Občas narazili na přepracované lidi, kteří jim chvilku naslouchali. Ukazovali obrázky jejich holčičky v televizi a objevily se také na webu. To pokračovalo několik dní v televizi a měsíce na internetu. A otec také většinu toho prvního roku chodil a chodil a ukazoval její fotografii tolika lidem z těch milionů, kolika jen mohl, což nebylo mnoho. A zatímco se snažil svoji situaci vyložit těm ztrápeným obličejům, narazil na mnoho dalších lidí ukazujících fotografie davům podél ulic, ve městech a vesnicích. A jak tak chodil, věděl, že se doopravdy ze ztráty své malé holčičky zbláznil.

Nikdy nebude schopen adekvátně popsat, jak ho to zasáhlo, ani vyjádřit utrpení ze stále se opakujících myšlenek. Žádná kombinace slov k tomu nikdy nebude stačit. Začal věřit, že když je mysl donucena fungovat pod takovým tlakem, jednoduše se zlomí.

Po dva roky se jejich životy zabývaly pouze smutkem. Nejenom že jejich dítě bylo pryč, jejich schopnost být šťastnými zmizela s ním. S tím možná únosci nikdy nepočítali: zákeřný následek jejich konání byl dlouhodobý umrtvující efekt. Nebo možná si toho byli vědomi a byli tím nadšeni a dalekosáhlé dopady jejich konání je skrze podivné mentální pochody vlastní bezohledným narcistům nabíjely energií. Kdyby tomu tak bylo, měl by právo je zlikvidovat.

Otec se zvedl z kolen a lehl si na postel, schoulil se kolem pantoflíčků, Hadrové kočky a košile. A teprve potom se roztrásl.

O čtyři hodiny později přišel hovor, na který čekal, a tak si otřel obličej ručníkem a odkašlal si, aby hrdlo zbavil chuchvalce, který v něm zanechal žal.

Spojení bylo pouze zvukové, bez obrazu. Jako kdyby si vymodlil, aby mu zavolala, byla to Scarlett Johanssonová a předala mu podrobnosti o dalším muži, kterého otec navštíví. Jméno sexuálního delikventa bylo Robert East.

TŘI

Přízemní domek Roberta Easta stál na konci slepé ulice za nízkou zdí z cotswoldského kamene. Před růžově štukovaným čelem domu a cestou z bílého kamene a mezi protilehlými řadami ozdobných křovin byl povadlý odumírající trávník. Dřevěné okenice v každém okně zabráňovaly průniku sluneční záře. Nebyla zde žádná brána. Bylo by to hezké místo, kdyby byly lepší časy, lepší než jaké jsou.

Během průzkumu, hned po Scarlettině telefonátu, se otec jel podívat poprvé na přízemní dům Roberta Easta. V následujících třech dnech, kdy projížděl ulicí, nebo domek z dálky pozoroval, se v ulici nic nezměnilo. Stejná auta byla na stejných místech. A v suchém listoví předzahrádek se nic neměnilo, ani větvička nebo lístek, jako kdyby horko to místo zakonzervovalo ve vyprahlém bezčasu.

V oné slepé ulici bylo pouze šest nemovitostí. Vlastnili je lidé, kteří se v nejlepší části Cockingtonu drželi při zemi. Po pravici byly tři přízemní domy, všechny závěsy zatažené a rolety stažené. Před nimi: dva Mercedesy, jeden Jaguár. Na předcích dvou z těch domů mohl spatřit nenápadné skleněné bubliny, což byly malé kulaté kamerové čočky hlídající auta a přední okna.

Po levici se tyčily dva betonové městské domy. Objímaly je křehké větve skeletů stromů. Dvouposchodové domy se spoustou skla byly zaříznuty do kopce před sedmdesáti lety a hleděly k moři. Balkony byly prázdné a okna zavřená, ale někdo si stejně přivstal, aby viděl východ slunce. V domě sousedícím s jeho cílem v prvním patře byly vytažené rolety. Sklo bylo černé a odráželo širokou mořskou zátoku.

Dvě pouliční lampy byly osazeny kamerami. Až půjde po té krátké ulici, zpozorují ho i kamery na budovách. To ale nebyl dostatečně pádný důvod pro ukončení mise. Otec nechtěl ztrácet žádný čas, protože čas mění vzpomínky lidí, s kterými potřebo-

val mluvit. Čas nyní běžel rychleji a životy, které pronásledoval, se stále plnily zážitky zaplavujícími paměť haraburdím různých vjemů a myšlenek. Ve světě bylo příliš mnoho katastrof, které si vybíraly daň na lidském chápání a toho se dělo stále víc a víc. Byl to věk událostí, které si žádaly lidskou pozornost. Jen v Devonu to bylo terorizující horké léto, strach z další zimy plné ničivých záplav, eroze útesů, eroze půdy, degradace půdy, výpadky proudu a zdánlivě nekonečný příval uprchlíků.

Obloha nad ním začala blednout z modročerné na modrobílou. Až se z ní stane stříbrnomodrá a bude plná ostrého světla, žár se stane nesnesitelným a bude lidem vařit mozky v hlavách. Už když o ulici dál zaparkoval a zakryl poznávací značky, bylo dvacet stupňů. Poté se vydal pěšky mezi stromy protilehlé slepé ulici pojmenované Victory. Z nervů a vypětí se silně potil.

Bylo čtvrt na šest a otec od své jízdy sem neviděl ani jedno jedoucí vozidlo. V tu dobu nebylo ve městě moc práce a v téhle části města stejně nikdo moc do práce nejezdil. Tohle byly domovy lidí přes šedesát let, kteří nemuseli do zhroucení otročit v uličkách skladů nebo na polích. Byl tu vyšší management, penzionovaní ředitelé a několik mafiánů, ale žádná opravdová elita. Místní obyvatelé to nikdy nedotáhli do horních dvou procent, i když se snažili, a většinou odešli z pracovního trhu s vidinou proplouvání nevládným úpadkem země v největším možném pohodlí, v jaké mohli doufat. Museli zkousnout omezení dodávek energie a stravování syntetickým masem se sezónní zeleninou, ale i tak si užívali životní styl daleko mimo dosah většiny. Všechno si zařídili co nejlépe. I tak v těchto místech rozpočty pokrývaly nanejvýš jen namátkové bezpečnostní hlídky. Možná tudy projede každou hodinu jedna; to bylo všechno, co místní skupiny oblasti Torbay mohly nabídnout. Ale v tomhle horku? *Všechny služby procházejí těžkostmi...*

V krizi bylo téměř nemožné, aby se občan dovolal pomoci. To mu hrálo do karet. Duch komunity byl na bodu mrazu i v lepších čtvrtích. Lidé při praskání výstřelů zamykali a byli vděční, že nebyla řada na nich. Kdo v mnoha částech země vůbec věděl, kdo bydlí vedle? Národní vlastností byla nedůvěra.

To léto staří nebožáci leželi dlouho mrtví ve svých postelích. Poté, co umřeli na úžeh, je lidé nacházeli až podle zápachu. Tato úvaha otce znervózněla, ale okolnosti poskytovaly jedno velké „plus“. Tato denní doba byla také časem nízké zločinnosti. Kriminálníci byli celou noc vzhůru a vstávali pozdě. Ne tak otec. Nebyl to žádný profík, ale zlepšoval se.

Otec zkontroloval svoji výbavu: batoh na hrudi, paralyzér, maska a omračovací sprej v předních kapsách kraťasů: snadno přístupné vpravo i vlevo. Doufal, že bude tam i zpátky do šesti. Podíval se na hodinky. Lokl si kohoutkové vody z lahve, kterou měl uschovanou v zadní kapse vojenských kraťasů. Stáhl si klobouk do očí, nasadil si sluneční brýle, aby si vytvořil na obličejí průzor. Vevnitř si ho zamaskuje chladivou bavlnou.

Chvilí se ale nemohl přinutit k tomu domku vůbec dojít, místo toho se vyčural u stromu. Jeho vnitřnosti se plašily a stahovaly a jeho spodní prádlo se k němu lepilo, kolem pasu a hýždí provlhlé potem. Svůj dech slyšel tak hlasitě, jako kdyby u jeho ramene stál muž s astmatem.

Zatímco se třásl nervozitou, donutil se představit si svůj postup: rychle a sebevědomě podél levé strany slepé uličky, s tváří sklopenou. A pak vyrazil téměř dříve, než učinil rozhodnutí se hnout, prošel mezi stromy na silnici.

Budovy a stromy v jeho zraku poskakovaly a neměl příliš dobrý pocit ze svých nohou, když překonával prvních pár metrů asfaltu. Jediné po čem toužil, bylo někam zalézt.

Vytěsnil ze své mysli všechno kromě dveří z tvrdého dřeva na konci ulice. Číslo 3: pro některé lidi smolná číslice.

ČTYŘI

Zatímco se pohyboval chladivým šerem bungalovu Roberta Easta, po domě se rozléhal slavnostní hlas zpravodajského hlasatele. Zdálo se mu, že v každé z prázdných místností rachotí jako formule kletby.

Poté, co se Španělsko, Itálie, Turecko, Benelux a středoevropské země minulý měsíc rozhodly znovu uzavřít své hranice, tak nyní i nově utvořená francouzská vláda zvažuje jejich uzavření. Tvrdí, že její území bylo „zaplaveno uprchlíky“. Prezident Lemaire prohlásil současnou situaci za „neudržitelnou humanitární krizi“. Tento krok ostře kritizoval Skandinávský blok a Velká Británie, která ho popsala jako „to, co způsobí nesčetné ztráty na životech mezi těmi nejzranitelnějšími lidmi na planetě“. Vůdce britských nacionalistů, Benny Prince, tuto zprávu přivítal a vyzval britskou nouzovou vládu, aby následovala francouzský příklad.

Rádiové vlny se už dávno staly nekonečnou neutuchající litanii plnou biblických katastrof a příběhů o epochálním úhynu biologických druhů. Mnoho lidí si řeklo, že je lepší o tom nevědět a žít ze dne na den. On nikdy takový nebyl. Pro otce bylo zpravodajství strhující, pak monotónní a nakonec pro něj zcela ztratilo význam. Dával si od médií dlouhé pauzy, jen aby se pro něj jejich nabídka zoufalství zase stala fascinující. Nastal u něj vždy restart a nový začátek.

To byl konec shrnutí mezinárodních událostí, což byly méně naléhavé záležitosti, s kterými se většina lidí dokázala vypořádat. Výstraha lesních požárů v Evropě zahalovala celé léto myšlenky Britů do černého kouře. Alespoň, že hlasitost vysílání potlačila zvuk rozbíjeného skla a náraz jeho kolenou na dřevěnou plochu v kumbálu, kde převrhl nádobu s kuličky na prádlo a shodil tři plastové lahve od čistících prostředků, které pak ještě poskakovaly po linu. Nespustil se ani žádný alarm, což znamenalo, že se může dát rovnou do práce. V tomto domě žil sebevědomý muž.

Otec si v kuchyni nasadil masku a rukavice: hororovou masku z bílé bavlny doplněnou gumovými chapadly.

Všiml si, že na odkapávači je jen jeden talíř a jeden hrnek na kávu, pak hbitě přešel do chodby a zastavil se. Nastražil uši, aby zaslechl případný pohyb skrytý za hlasitým rádiovým vysíláním.

Nic.

Vstoupil do jídelny, světelný kužel jeho baterky prohledával stěny. Hned mu bylo jasné, že zde již dlouho nikdo nejedl. Všechno bylo pokryté prachem. Eastovi kdysi měli i psy: dva kokršpaněly. Fotografie těch dvou psů pokrývaly zdi místnosti, které vévodil dlouho nepoužívaný jídelní stůl se šesti koženými židlemi. Dorothy, manželka Roberta Easta, měla slabost pro keramické figurky: malé holčičky s lucernami a štěňátky, malé chlapce s ovčáckými holemi, baletky a koťátka. Jejich blýskavé obličejy ukazovaly nevinnost a naivitu a absolutně neladily se současností ani s osobností posledního obyvatele domu.

Robert East už ženu neměl, Dorothy umřela před šesti lety. Její rakovinu se podařilo dvakrát překonat, ale v roce 2047 řádila mezi staršími lidmi chřipka jako černá ruka. Její malé postavičky a mazlíčci však stále zaplňovali poličky mezi čínskými talíři a všelijakými cetkami, ať už z úcty k té ženě nebo kvůli vdovcově lenosti. Malí lesklí človíčkové hleděli na veřelce v blaženém úžasu. Otec uznal, že všichni máme věci na památku, ale jak dlouho si je máme nechávat, když vzpomínky jsou jen další věcí, která nás může zlomit?

Vyšel z místnosti a pokračoval dále chodbou, díval se na obrazy na stěnách: Robert a Dorothy sedící u kapitánova stolu na okružní lodi, s opálenými obličejí, lahví vína a opravdovým kuřetem.

Neměli děti, ale Robert si to vynahrazoval jinými způsoby. Škoda, že psi mu nestačili, protože to by tu otec nemusel být v půl šesté ráno s plechovkou omračovacího spreje v ruce.

Památky po osamoceném vdovci kazily i kdysi elegantní obývací pokoj, který vypadal za staženými roletami, jako kdyby byl pod vodou. Prosezená pohovka se choulila vedle jednoduché židle opatřené deskou na jídlo. Vedle židle stál bílý plastový

vozik s lahvičkami a baleními léků, mezi nimiž se vyjímal televizní ovladač. Robertova židle byla blízko nástěnnému mediálnímu centru. Byl to domov plný melancholie. I přes to, co v životě dělal, tak muž, který zde bydlel, už vplouval do sedmé dekády svého života.

Podle otcovy pomocnice, Scarlett Johanssonové, byl Robert East muž hnaný svými choutkami, a otec byl rád, že většina lidí jeho chutě nesdílela. Robert investoval ohromnou námahu a spoustu času, aby svoje choutky ukojil. Když si policie konečně našla čas pana Easta prošetřit, odhalila jeho umění lhát, ohlupovat a manipulovat děti. Robert se *toho dne* také nacházel na odpovídajícím místě.

Scarlett říkala, že Robert se nikdy nestal podezřelým ve věci únosu jeho dcery, protože proti němu nebyl žádný důkaz, mimochodem jako nebyl proti komukoli jinému, a protože měl alibi. Proto byl z krátkého vyšetřování z roku 2051 vyškrtnut. Robert byl ve shánění alibi vždycky dobrý. Ale někdy jeho ambice převýšily jeho schopnost chovat se nenápadně.

Scarlett nebyla spokojená s tím, co před dvěma lety proběhlo: jeden policejní rozhovor s Robertem Eastem o zmizení dcery. Času, lidí i zdrojů bylo během torbayských bouří roku '51 nedostatek. Času, lidí a zdrojů bylo pak ještě méně v roce 2053. *Kriticky málo*, jak otcí tolikrát řekli. Situace byla vždy *kritická*. Ale pro něj nebylo nic kritičtější než zmizení jeho holčičky, a jedině, co musel to ráno udělat, bylo ujistit se, že Robert East to *nebyl*, a to jakýmikoli prostředky.

V chodbě se otec opět zastavil a pozorně poslouchal.

Z dalších zpráv, napětí mezi Pekingem a Moskvou na čínsko-ruských hranicích vzrostlo s tím, jak již patnáctý rok v řadě narůstá čínská uprchlická krize.

Čas se do toho pustit. Otec pokračoval po chodbičce vedoucí ke třem ložnicím. Dvoje dveře zavřené, třetí pootevřené: hlavní ložnice.

Opakovaná sucha na „severočínských planinách“ devastují zemědělství už dvacet let. Poslední sklizeň pšenice na severních pláních byla jen krůček od absolutního krachu, a to po třech ne-

dostatečných monzunech v pěti letech. V kombinaci s vyčerpáním kapacit Žluté řeky a podzemních vod v regionu je nedostatek vody mnohem kritičtější než čínská vláda v roce 2047 odhadovala. Nedostatek vody byl OSN označen za nezvratný.

Otec našel Roberta, jak sedí v posteli a upřeně sleduje zpravodajství, vstřebává špatné zprávy zdaleka i z okolí a možná přemýšlí, co to všechno znamená pro něj osobně.

...potenciální reloky sta milionů čínských občanů na Sibiř v příštích dvou dekádách bude podle ministra „absolutně nezbytná“.

Otec rozsvítil světla a vstoupil do místnosti.

„Kdo jste?“ řekl jen málo překvapeně Robert. Jako kdyby nezaní návštěvníci v maskách nebyli v jeho domě brzo ráno ničím neobvyklým. Možná nebyli. Tohle byly zvláštní časy.

Ruská vláda prohlásila, že zváží všechny možnosti zvrácení „narůstajícího a nekontrolovatelného“ přílivu migrantů z východu.

Cokoli se může stát.

„Nevstávej. Zůstaň v klidu.“

„Co chceš?“ Robert neměl v puse svou protézu. Jeho šiřlavý hlas byl nyní posílený pobouřením nad otcovým vpádem a zvučel rozhořčením nad cizincem u jeho postele. Kdyby byl ten muž vyděšený nebo nejistý, otec by mohl mít problémy se svými záměry, neboť se nejvíc obával vlastního soucitu. Bezohlední a necitliví muži, kteří do malých dětí zasévali traumata, mu pomáhali se v mysli přesunout do rudé místnosti mysli, a pak byl někým jiným, jiným mužem. Teď byl takovým mužem, tím, který se už projevil při svých třech předchozích taženích.

Otec namířil kužel baterky Robertu Eastovi do obličeje. „Informace.“

„Kdo jsi?“ Robert vstal z bílého povlečení: vychrtlá horní polovina těla zamotaná v pyžamu, krocanovitý krk pulzoval, neholená brada mu vyčnívala a jeho oči se zle koukaly. Dlouhé prsty okamžitě začaly šmátrat po nočním stolku a stiskly telefon, možná nouzové tlačítko.

Otec také vypadal absurdně, jako strašlivá maskara v přiléhavé kukle a klobouku, v Robertovi ale neviděl strach. Tenhle muž měl

s konfrontacemi a nepříjemnými konverzacemi zkušenosti, stejně jako s vpády do soukromí. Bez ohledu na to, zda pan East věděl něco o jeho dceři, nikdy nezaplatil jakoukoli cenu za to, co provedl jiným dětem. Pohodlně si přebýval na tomhle kopci, usazený v příjemném klimatizovaném domě, mimo nebezpečí zimních záplav. Otec stiskl svoji pěst kolem omračovacího spreje, udělal krok dopředu a tvrdě udeřil. Mužova hlava narazila do stěny.

Z Robertových bezkrevných úst vyletěla stříbřitá slina. Vlasy po stranách jeho hlavy se zavlnily jako vybledlá mořská sasanka vlající v šoku svými chapadly. Jeho pusa se zkroutila do „O“ a jeho oči se rozšířily, než se mu do těch jeho malých černých očí zase vrátila zlomyslnost jako zlý duch, který si znovu bere to, co mu bylo vzato. Robert svůj vzteky bílý obličej otočil k otcovi a zařval jako stará šedivá gorila udeřená šimpanzem.

Otec zaváhal, překvapený a zkamenělý tím dračím řevem vyšlým z křehké ptačí hrudi s mrtvolně vyhlížejícími klíčními kostmi. Nečekal, že má Robert tak tuhý kořínek. Jako pterodaktyl, když vylétne ze svého hnízda, pomyslel si zachmuřeně. Robertova hlava, orámovaná chomáčky vlasů a vousů, byla na jednu samá žíla. Velké kostnaté ruce se mu sevřely a nohama kopal do ložního prádla ve snaze se vymanit a skočit na vetřelce.

Takhle jsi od sebe držel dál své perverzní kamarádky, Roberte?

Otec si vyčítal, že ho neudeřil silněji. Polovičatá řešení a nerozhodnost ho mohou potopit, tak si přichystal plechovku s omračovacím sprejem, ne větší než je rtěnka, a stříkl obsah na mužovu hlavu. Sám otočil hlavu stranou a rukou se snažil zamezit kontaktu obličeje s aerosolem. Dal si záležet, aby Roberta postříkal pořádně.

Scarlett jednou ten plyn nazvala „zlým svinstvem“. Nedlouho po jejich seznámení mu dala adresu, kde si ve staré školní tašce vyzvedl mimo jiné i tento policejní nervový plyn. Taký mu kdysi řekla, že nastříkání touhle věcí vzbuzuje pocity kombinující vdechování černého pepře a potápění hlavy do temné arktické vody při mínus čtyřiceti stupních. Pro oči to pak bylo jako pouštní bouře a sirné slzy, zatímco se čelní mozkové laloky jakoby obalovaly ledovou krustou. Opravdu zlý svinstvo.

„Závěrečný svinstvo“, pistoli, si otec obstaral sám.

Robert pištěl jako papíňák a chytal se za obličej. Jeho tělo se svalilo a bušil hlavou do koberce mezi otcovými kotníky. Otec za pásek vytáhl trosku Roberta z postele a položil ho. Na zemi se Robert ve svém pyžamu začal třást jako vyděšené děcko. Několik minut byl úplně mimo a jeho nervová soustava se vypořádávala se vším tím pepřem a ledem, bolestí a bouří blesků, které jím projížděly a zcela blokovaly jeho myšlení.

Otec odložil „zlý svinstvo“ a rozeplnul batoh, který měl vpředu. Vrazil dovnitř obličej. V zubech držel malou baterku. Vytáhl gumovou kouli na koženém řemínku.

Vytáhl za vlasy Robertovu hlavu, rukou v gumové rukavici mu otevřel ústa lapající po vzduchu. Protože Robert neměl svoji zubní protézu, roubík mu zajel do chřtánu jako nezralá švestka. Otec následně na starcově hlavě pořádně utáhl přezku od roubíku. Zakončil to spoutáním mužových rukou, což bylo snadné, protože se tiskly na jeho slzící oči. Dělal v tom pokroky.

Nohou převrátil Roberta na záda a pozorněji si toho vytáhlého chlápka prohlédl. Dlouhé nohy a staré kosti. Nějakou dobu se nekoupal a smrděl po zkyslé smetaně a octu.

Otec z batohu vytáhl lahvičku s chemicky upraveným solným roztokem a polil Robertův obličej. Zatřásl s nádobkou, aby se vyprázdnila. Robert rukama roztíral chladivou tekutinu, která mu poskytovala úlevu, a vymýval si oči. Prskal a kašlal jako býk, pak přešel na mručení a snažil se zbavit se roubíku, který naplňoval jeho hlavu oděrem starých gumáků.

„Protivný, zlý svinstvo. Mám ho plnou plechovku. A rozhodně s ním nešetřím, Roberte. Budu to tu klidně stříkat celý den. Viděl jsem oči, které vypadaly po dvou dávkách jako obří rajčata.“ Otec poklepal špičkou turistické boty na Robertovu kyčel: „Vstávat, na nohy nebo na kolena, nebo nevidíš ani hovno. A odved’ mě do své skrýše.“

Robert, posazený do křesla, byl vyděšený, pálily ho oči, chvěl se. Před sebou měl táč na jídlu jako dítě. Spoutané ruce mu ochromeně ležely na klíně. Jeho mediální přístroje stály

vyrovnány na kávovém stolku. „To je všechno dávno. Nikdy jsem se k tomu nevrátil.“ A to bylo všechno, co měl Robert v plánu říct.

„Když už jsi nemohl do pečovatelských domů, kde jsi sháněl, cos potřeboval? Kdo byl v tvojí poslední partě? Jména, Roberte. Jména a adresy.“

„Už jsem ti řekl, že jsem toho nechal. Moje manželka...“, polkl, „Moje manželka byla vážně nemocná a já...“

„Kdyby ti na ní kdy záleželo, tak bys jí neprotáhl tím peklem.“

Otec cítil, jak mu jeho výhodná pozice vyklouzává. Opakující se problém se sprejem byl, že strach před další dávkou nebo něčím podobně hrozným vystoupal tak vysoko, že utrpení bylo nepředstavitelné. Postižení si dokonce začali myslet, že neudělali nic zlého, že pověsili svoji minulost na hřebík a už se nikdy víc k jakékoli drogově závislé samoživitelce nepřiblížili. To bylo nanic a nanic bylo také falešné přiznání, které zastaví utrpení: věčný problém při mučení.

Otec postavil plechovku na kávový stůl, aby Robert mohl vidět ten malý žlutý pekelný sloup naplněný stlačeným ohněm, který zvládne zmrazit mozek v lebce. „Roberte, oba víme, že se své záliby nikdy nezbavíš a není to něco, čemu by ses bránil, když to na tebe přijde. Možná i ztrácíš kontrolu nad svýma nohama, když vidíš houpačky a skluzavku. Dokud nebude tvůj sexuální drive jako ten mrtvý trávník za domem, je to pro tebe střemhlavá jízda. Připravil jsem se na tebe a vím to, a proto pro mě popírání není správná odpověď.“ Otec se podíval na hodinky: „Čas běží.“

„Někdo přijde... přátelé, oni...“

„Jistě, určitě jsou na cestě. A ty budeš mít dost času se vzpa-matovat, až tohle dokončíme.“

Něco jako naděje problesklo Robertovou tváří, než zase zanikla pod náporem utrpení a podezřívavosti a uražené hrdosti po ráně, kterou od otce obdržel. Jeho čelist bude ztuhlá ještě dlouho poté, co otec opustí dům. Ted' ale byli oba v obýváku a zápas byl za nimi. Otec se začínal nenávidět. Jeho vzdálené druhé já chtělo prosit o odpuštění za to, co právě provedl tomu starému muži

v jeho ložnici. Tyto pocity ze sebe setřásl, zamkl je vzadu ve své hlavě a spolkl klíč.

Začal se zase přehrabovat v batohu. Vytáhl fotografii zabalenou v plastickém pytlíku a přiblížil se ke křeslu. Robertovy oči ho ostražitě sledovaly, ale už nežadonily, protože do něj zpět prosakovala nenávist. Z otcova obličej viděl málo, jen oči a nic víc. Robert v nich postřehl náznak něčeho, co chtěl využít: slabost. Otec již dříve viděl tenhle téměř skrytý, ale lačný výraz v tvářích mužů Robertova typu. Hledali sklopené oční víčko, záblesk, stáhnutí zorničky, něco takového, něco téměř nepostřehnutelného. Robert chtěl vědět, na čem lidem záleží, protože taková informace mu mohla poskytnout záchytný bod, předmostí, které mohl rozšiřovat, až vytvořilo pevné zázemí, ze kterého mohl začít našeptávat. Začni přesypávat písek a další se uvolní. Pokračuj v tom a spustí se lavina důvěry a přátelství. Pak bude on držet lano a někdo jiný bude na jeho konci. Otec na Roberta použil tvrdé nástroje, ale měl podezření, že tento muž zná jemnější způsoby, jak s ním pracovat. *Pokud ho necháš.* Ale tohle nebyla šachová partie ani žádné vyjednávání; neexistovala možnost shody, nezůstávalo nic, jen vlastní osobní zájmy a síla pro jejich dosažení.

Otec přešel k závěrečné řeči a rozsudku. Zpevnil tón své řeči, ale mluvil dál tiše: „Nebude žádné vysvětlování, žádné výmluvy, žádné řečičky. Nikdy se nesprátelíme, Roberte. Když řekneš ještě jedno slovo, které mi bude připadat mimo mísu, mimo určitá vysvětlení a informace, které jsem sem přišel získat, tak tě postříkám jako mšici a vrazím ti tu gumovou kouli zpátky do pusy. Ve tvém věku ti tři dávky možná způsobí infarkt. Tak co se na to vykašlat a prostě mi říct pravdu? Tohle o tobě vím. Vlastnil jsi agenturu, která zajišťovala personál pro pečovatelské domy pro děti. Zprostředkovával jsi pečovatele pro tři takové domy. Ale také jsi zaměstnával svoje kámoše, kteří měli stejné zájmy jako ty.“

„Dávná historie,“ řekl Robert s aristokratickou afektovaností. Jeho tvář zešedla, štípalo ho kolem úst a ubrečené oči měl přivřené a přes dlouhý nos shlížel na otce, který vystřelil ze svojí židle jako čertík z krabičky připravený zlít mu obličej sprejem.

Robert se zadrhl: „Omlouvám se,“ řekl poraženě.

Otec se pomalu vrátil na svoje místo a sedl si: „Byl jsi šéfem organizace. Na všechno jsi dohlížel. Věděl jsi o všem, co tvoje parta dělala. Dva z tvých společníků zmizeli do Thajska pár let před rokem 2051, rokem, který je pro naše dnešní setkání zásadní. Třetí, Billy Furrow, byl zabit v roce 2050 ve vězení. Takže s nikým z tvého nejužšího kroužku jsem nemohl mluvit a ani nemohl mít něco společného s únosem, který jsem sem přišel vyšetřovat. Ale třeba jsi tu měl společníky, kteří by mohli něco vědět o té akci z roku '51. Roberte, osobně tě úplně netipuju za pachatele toho zločinu, ale vrána k vráně sedá, a tak bys mohl vědět o lidech, kteří unesli...“ Otec si odkašlal.

„Sociální pracovníci na tebe přišli v roce 2046. Podle paragrafu 47 Zákona o dětech 1989 Sbírky zákonů měly místní úřady povinnost vyšetřit každý případ dítěte, které je v nebezpečí nebo je zneužíváno. Sociální pracovník v Plymouthu si vyžádal prošetření všech tří pečovatelských domů, které jsi tak dobře znal. Ve skutečnosti se dokonce jeden ze sociálních pracovníků domníval, že de facto ty domovy se svýma kámošema provozuješ.

Tvrdil jsi, že jsi nevinný, a to v sedmdesáti dvou případech focení nemravných snímků dětí ve věku od tří do šesti let. K žalobě bylo připojeno i sedmnáct případů obtěžování dětí. Takže asi chápeš, proč tvé tvrzení o tvé ženě a jak jsi toho nechal, stojí na vodě. Byl jsi odsouzený na sedm let vězení. Trest byl zkrácen na dva roky kvůli chronickému přeplnění věznic po bristolských nepokojích a další rok tě pustili. Vrátil ses domů a můžu jenom hádat, že všechno šlo dál jako dřív.

Většina z tvých známých obětí byly děti, o které se starala pečovatelská služba, ale pravidelně jsi obhlížel i kdejaká přímořská hřiště, která ještě nezavřela, což prokázal tvůj fotografický archiv. Pokračoval jsi v tom a pravděpodobně jsi byl pořád ještě aktivní v roce 2051. Statistika napovídá, že jsi v době tehdejších únosů ještě byl, přinejmenším, angažován.

Po roce 2048 tě policie ztratila z očí. To znamená, Roberte, že už tě v roce 2051 neměli pod dohledem. Pár let uplynulo, co jsi zmizel ze scény, a věci se změnily, že ano? Řekové, Španělé

a ještě více Afričanů, kteří se zvládli dostat až do Evropy, všichni se vyhrnuli na pláže a zaplavili přístavy a tunely. Tři miliony lidí poslali na jihozápad, poněvadž to byla stále nejméně zalidněná část Anglie. Takže v roce 2051 už nikdo neměl čas hledat jednu malou holčičku. A ty sis musel mnout ty své podělaný ruce radostí, Roberte.

V roce 2051, v roce, na který nikdy nezapomenu, se místní policejní jednotka na ochranu dětí skládala ze dvou lidí. Jeden z nich se loni zabil. Sebevražda v depresivním stavu. Ten druhý člověk už nepracuje. Dělali, co mohli, ale znalosti o vyšetřování případů, a také o spoustě sexuálních delikventů, teď v téhle zemi nejsou valné. Jednotka má teď na plný úvazek jen jednoho zaměstnance. Věděl jsi to? A sociální pracovníci se utápějí v záplavě nemocných, podvyživených a traumatizovaných dětí, které bydlí v přechodném ubytování a uprchlických osadách dole na pobřeží. Vsadím se, že víš, kam mířím, a začínáš chápat, proč jsem tady. Existují i jiné způsoby, jak hledat nezvěstné děti, Roberte, a já jsem jeden z nich.“

Robertovy nosní dírky se rozšířily, ať už z potlačovaného vzteku nebo ponížení: „Domobrana, jo?“

„Tak, nejenom že máš typický profil sexuálního recidivisty, ale také jsi u pohlaví svých obětí preferoval dívky. Tvůj preferovaný věk je tři až šest let, a to je další důvod, proč jsem dneska tady. Nemáš žádný manévrovací prostor. Chci, aby sis pečlivě a pořádně prohlédl tento obrázek a pak mi pomohl s vyšetřováním, rozumíme si?“

„Člověk, co bere zákon do vlastních rukou, myslel jsem, že se vás všech zbavili.“

„Pročisti si hlavu, Roberte. Soustřed' se.“ A pak před ním otec otočil fotku a držel ji jen pár palců od Robertova obličeje.

Zcela proti duchu vyhrocené situace Robert požádal o své brýle na čtení a otcem projela nepříjemná myšlenka, že jde vlastně o odborníka, který se připravuje prozkoumat vzorek ze své oblasti expertizy.

Otec spoutal Roberta u kotníků druhým párem železek, zkontroloval nejbližší okolí Robertova křesla, vrátil omračovací sprej

do batohu a pak se vydal do hlavní ložnice pro brýle. Nebyl přesvědčen o tom, že Robert brýle potřebuje. Když se vrátil do obývacího pokoje, muž zíral na obrázek ležící na kávovém stolku a nevypadalo to, že si nějak moc namáhá oči. I potom, čím už spolu prošli, měl otce pořád za blbečka.

„Poznávám ji,“ řekl Robert, zatímco se díval otcovi zpříma do očí. Ten musel přešlápnout, aby udržel stabilitu. Jeho krev vzkypla šokem, nadějí, strachem i euforií, až se mu zatočila hlava a přestal vnímat barvy v místnosti. Ale Robert čekal a neměl naspěch mu všechno hned vykecat. Nechal tu mučivou informaci viset ve vzduchu a otec už ho nechtěl udeřit. Chtěl ho prosit a žadonit o další větu, jméno, datum nebo místo. A Robert si toho byl vědom: „Pamatuju si ten příběh ze zpráv. Neunesli ji ze zahrady?“

Otec jenom přikývl, protože nevěděl, co má říct. Byl to chytrý tah. Robert si už začal vytvářet odstup tím, že poměrně přesvědčivě tvrdil, že si nemůže vzpomenout na podrobnosti únosu. Ale únos dítěte v Robertově městě byl přesně tím druhem události, kterou by si ten muž pamatoval zcela jasně.

Nebo snad, zatraceně, Robert říkal pravdu? Otec si nikdy doopravdy nebyl jistý, stejně jako psychiatři, policejní vyšetřovatelé, probační úředníci nebo všichni, kteří se pokoušeli prozkoumat jeho mysl. Už dávno začal věřit, že všechny skutky jsou příznaky osobností, které se objevovaly a mizely jako kroužky kouře, vznikaly a odplouly šarlatovými dveřmi, houstly a pak se rozplývaly. Vnitřní samovládce zůstal skryt kdesi hluboko. Vysílá kouřové signály z nedosažitelných hlubin a nikdo nezahlédl jeho tvář. Vládce nás samých byl jedinečný a nepopsatelný.

Zasmušilý a převálcovaný vědomím, že to ráno pravděpodobně nedojde k žádnému velkému odhalení, se otec snažil dát dohromady a vzít rozum do hrsti: „Jsem jen krůček od toho tě zpráškovat jako kukuřičné pole, Roberte. Budeš se muset víc snažit.“

Robert polkl: „Povídalo se...“

Otec se k němu naklonil, svoje zorné pole orámované mžitkami: „Kde? Přimo kde?“

Robert přikývl: „V té době, ale nic víc o tom nevím, já opravdu ne –“

„Jen pokračuj.“

„Povídalo se o tom, o tom, kdo by mohl –“ Robert se odmlčel, aby si pečlivě vybral další slova: „být do toho zapleten. Vznikla shoda, že to nebyl nikdo místní. Nebo přinejmenším nikdy nezmínil něco, co by mě přesvědčilo o něčem jiném.“

„Ale někteří tvrdili, že něco ví?“

„Nic víc než vtipy a podobně. O tom, však víš, co se mohlo... Lidé předstírali, že něco ví.“ Robert polkl.

Při zmínce o „vtipech“ musel Robert vidět, jak se krev hrne do otcových očí. Robert by také mohl vidět řvoucí ústa v každé z očních panenek, které na něj hleděly. Otec měl zatím pocit, že dům se o několik palců nadzvedl a pak zase dopadl, aniž by způsobil zařinčení byť jediné porcelánové tretky. Jeho vztek byl jako střídání dobřela rozžhavených uhlíků a chladu mezihvězdného prostoru. Jedna z jeho rukou zamířila k další věci, kterou schoval v batohu: k závěrečnému svinstvu.

„Možná to byl někdo, koho jsi znal.“ Robert nabídl tohle vysvětlení se smířlivým tónem hlasu, jako kdyby mluvil s nebezpečným prostáčkem.

„Neznám nikoho tak odporného.“

„Závislí ti vezmou cokoli, co jde prodat.“

„Dost už těchhle stébel, za která se chytáš. Vraťme se k tomu vtipkování, Roberte. Co tak vtipného jsi ty a tvoji známí spatřovali na tomhle únosu?“

„Já ne. Nikdy. Jenom jsem říkal, že někteří, ti upovídanější, předstírali, že vědí... kde je, s kým je... takový druh věcí.“ Pročistil si krk: „Ale myslím, že dominantní názor byl ten, že za to byl zodpovědný někdo z vnějšku, který využil příležitosti.“

„A?“

„Přesunul ji jinam. Do ciziny. Možná. Nebo... udělal něco nevyslovitelného a pak zahladil stopy.“

Nevyslovitelného. Ty hrozivé tři hodiny po únosu dítěte, kdy se mohou díť nemyslitelné, zavrženíhodné věci, byly pro Roberta a jeho *kamarádíčky* příležitostí se na internetu zasmát.

Roztřesený jako strašák do zelí, kterého sundali z tyče, se otec pohnul.

Robertovy naběhlé žluté oči žadonily. I přes svoje horečné těkání mohly číst ve veřelci změnu: „Obávám se, že ti nemohu pomoci. Kdybych něco věděl, těžko bych si to nechal pro sebe. Únosy nikdy nebyly... Nikdy bych neunesl něčí... Nikdy bych... Co děláš?“

Robert se snažil otočit hlavu, aby zjistil, proč se otec přemístil za jeho křeslo. Dokonce se pokusil vstát.

Otec řekl: „Sedět.“ Ten hlas nepatřil jemu, ale jinému člověku.

Robert zůstal na sedadle: „Nic, není nic víc, co bych ti mohl povědět. Jména. Mám jména dalších lidí, kteří by ti mohli pomoci. Těch, kteří kolem té doby byli, ehm... Kterí byli zaujatí...“

Otec přistoupil zezadu ke křeslu a naklonil se přes kávový stolek. Vzal z něj všechny Robertovy přístroje a položil je na jídelní táč, který měl Robert před sebou. Napojil paměťové konektory na všechno, co mělo paměť: „Všechno. Každého. Telefonní čísla a emailové adresy. Tvoje hesla, uživatelská jména, internetové stránky, šifrování, odkazy, místa. Stáhni to ze všeho, kde skládješ svoji špínu. Když ta jména nebudou sedět, tak tě Pán Bůh ochraňuj, Roberte.“

Robert začal se svými spoutanými zápěstími psát, jeho ruce se pohybovaly jako přízrační ptáci bez peří, kostnaté volavky sestupující a vzlétající z displeje. Občas se nervózně podíval na místo, kde stál otec, těsně za jeho pravým uchem, sledoval jeho postup a ujišťoval se, že neposílá žádné zprávy. Ze špičky Robertova nosu kapal pot.

Ale Robert dělal to, co mu bylo přikázáno a jeho zarudlé oči, které byly vlhčí než u bigla, se upínaly na svítící obrazovky, když vytvářel seznamy, poznámky a odkazy: krysa a vědec v jednom. Po deseti minutách přestal psát: „To je všechno.“ řekl hlasem, který byl hluboký falešným pokáním.

Otec sebral zařízení a odpojil paměťová zařízení, která pak všechna vložil do svého batohu. Robert by nikdy nedal otcovi všechno, ani pod hrozbou smrti. Dal mu jenom něco, pravděpodobně údaje o těch, kteří by nebyli schopni se mu pomstít.